

med, at der en Gang er bevilget 20,000 Kr., og paa dette Punkt har Flertallet fundet for godt at ombytte Rygskjoldene med en Forbedring af Feltartilleriet. Jeg synes, at netop den Motivering, man giver, viser, at der er noget meget vilkaarligt i den Maade, hvorpaa Bevillingerne gives, det er ikke Sagen i og for sig, der er afgørende. I Fjor anvendte man 20,000 Kr. til Rygskjoldene, nu finder man det rigtigt, at ville forbedre Feltartilleriet, maaske man til næste Aar vil anvende 20,000 Kr. til noget andet, selv om Feltartilleriet langt fra er færdigt, og selv om der mangler et betydeligt Antal Rygskjoldene for at Mandskabet paa Forterne i Virkeligheden kan siges at være nogenledes dækket. En lille Nægtelse af en Bevilling angaaende Kikkerteer er tiltraadt af Mindretallet, og vi maa der erkende, at det er for at vise Imødekommenhed. Vor Hjertens Mening er naturligvis, at Kikkerteerne bør man have i rette Tid, og en bekendt Artilleriemand skal ogsaa have sagt: naar jeg blot maa faa 7 Kanoner og en god Kikkert, vil jeg hellere have det end 8 Kanoner og en daarlig Kikkert. Dermed skal ikke være sagt, at man for Fremtiden kan erstatte den ottende Kanon med en Kikkert, men det er kun et Vidnesbyrd om, at der lægges overordentlig Vægt paa gode Kikkerteer. Det er imidlertid noget, der til Nød kan opsættes 1 Aar og maaske temmelig hurtigt kan bringes til Veje, desuden er Beløbet ikke stort; man er gaaet med, fordi man ønskede at strække sig saa vidt som muligt. Derimod har man selvfølgelig ikke kunnet gaa med til Nægtelsen af de Bevillinger, som vedrøre Kjøbenhavns Befæstning. Det er for Mindretallet en ydmygende Følelse Aar efter Aar at skulle forsvare f. Eks. en Bevilling paa 11,500 Kr. til Lamper til Belysning i Forterne, og hvis Mindretallet saa endda kunde forstaa Flertallets Stilling i saa Henseende, efter at det er givet, at man maa vedligeholde Fæstningen, saa vilde dette dog altid være en Trøst, men det er paa Grund af Mindretallets manglende Evne til at forstaa Flertallets Stilling, at man føler det som en Ydmygelse lige over for en lovgivende Forsamling Aar efter Aar at skulle forsvare en Bevilling af en halv Snes Tusinde Kroner for at Officerer og Mandskab kunne finde sig til Rette paa Steder, hvor en overordentlig vigtig Gøring kan komme til at foregaa. Det samme gælder om Telegrafer og Telefoner, smalsporet Jærnbanemateriel o. s. v., det er alt sammen noget, som nødvendigvis hører

med, naar man nogenlunde vil have sine Ting i Orden. Men naar man, som den ærede Ordfører siger, principielt ikke vil være med til den Slags Anskaffelser til Fæstningen, men vil vente, til man paa anden Maade kan blive enig om hele vort Forsvarsvæsen, bliver Følgen kun, at Kjøbenhavns Befæstning ligger hen, og at de paastrængende og mest nødvendige Foranstaltninger blive forsømte Aarevis, indtil man kan blive enig om noget, som man maaske først om mange Aar eller maaske aldrig bliver enig om. Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om Tre Kroners Kasematter, første Bidrag af en Bevilling paa i alt 110,000 Kr. Jeg skal indrømme, at den ærede Ordfører gav et Haab om, at Beløbet kan blive optaget ad Aare, men vi vide, hvor knapt det Beløb er, som Flertallet i saa Henseende ønsker at disponere over, og det er derfor ikke opmuntrende, naar alt for store Bevillinger skrives paa følgende Aars Regning. Jeg skal tillade mig at læse et Par enkelte Linier af Anmærkningerne til Finanslovsforslaget op, da der muligvis er enkelte Medlemmer, der ikke have set dem — det skal være eneste Gang. Det hedder herom: „Skytstandpladserne i Tre Kroners Kasematbygning have allerede længe været forældede. Frontmuren gennemskydes med Lethed af Marinernes Skyts af Mellemkaliber, og Pillerne mellem Kasematterne ville ikke kunne modstaa Træffere paa langs af Projektiler udskudte af de svære panserbrydende Kanoner. De ville være udsatte for at blive ødelagte af enkelte heldige Træffere, hvad der yderligere vil bevirke, at ogsaa Standpladserne paa Dækket blive usikre og mulig endog styrte sammen, da de hvile paa Kasematpillerne“. Altsaa, naar Tre Kroners Kasematter, hvor det svære Skyts er anbragt, og hvor Mandskabet bliver pakket sammen for at betjene Kanonerne — og ingen kan forhindre, at det vil ske og det skal ske, hvis Forholdene kræve det — er man udsat for, at Murene blive gennemskudte, endog af Skyts af Mellemkaliber, endsiges da, naar det svære Skyts kan virke. Jeg maa maaske minde om, hvad vistnok enkelte ærede Medlemmer selv have oplevet i 1864, hvorledes Blokhuse blev gennemskudte af Batterierne fra Broager, og jeg tør nok paa-staa, at intet Nederlag den Gang gjorde et saa deprimerende Indtryk som det, at Blokhuse, hvor Mandskabet havde søgt Ly, blev gennemskudte af fjendtlige Granater, at der, hvor man skulde være sikrest, fandt den største Ødelæggelse Sted og